

ruttas temma due meest jahhutama, sest
et ta omma nuttuga ei tahtnud naese
kurvastust suuremaks kasvatada.

Mias istus temma pingile, melitas
omma mõtted, teggi ja kirjutas sedda
kallist, hinge jahhutawat waimoliko laulo,
mis Maakele ümberpandud nende sõn-
nadega hakkas:

Mis waewas sinno süddant,
Mis ial nõuad ka,
Sest, kes on kõige Jõsand,
Kõik hõleks anna sa;
Kes pilwed, taewa tuled,
Kõik hästi wallitseb,
Kül iggal ajal tunned,
Et so eest murretseb!

Sa pead Jõsa uskma,
Sis kassi hästi käib;
Ning Temma peale waatma,
So id siis korda läab.

Ei aita liad murred,
Ei maksa kurbduske,
Sest Jummal tahhab palwed,
Siis aitab heldeste!

Sa, armas Jõsa, tead,
Mis kahjuks tulles meil',
So lastele kõik sead,
Mis hea ning tarwis neil';
Mis sinna ette võttad,
Kõik teed sa wäggewast,
So mele pärrast tõttad
Kõik teha ussinast.

n. t. f.

Kirjutades sai temma wahvastatud
ja Jummal kinnitas ueste temma lotust,
— otsego meie hing allati nisuggust uut
toito tarwitab; — ja olli laul walmis,
siis läks temma tuppa tagasi naesele
laulo etteluggema. Ja waa, ka naene
unnustas pea jälle omma kurba meest.